

Didindiğin Kadar Gerçeksın

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Ocak 2019

Bağımsız ve ağırlığı olmalı Őiirin:
Ađır çeken ruhun ifrata kaçan hüsrana
Tanıklık ederken ara sıra
Tahliye olmuş buhranın nazarında
Yarım yamalak bir sevinç
Büyüyen kırsalında ümitlerin
Bađdaş kuran bir hüviyet nezdinde
Hürriyetine sahip çıkar kalem:
Bir münazaranın replikleri
Toz kondurmazken son perdeye
İri açılı bir acıyı nemlendirir ayan beyan.

Demli çayın gölgesine
Limon eşlik eder çerez niyetine
Bir de bekası hayta ömrün
Sancaksız telaşı öykündüğün
Zamanla sır tutar
Sihri umutların
Alaşağı eder sevici bir bakiye kala kalır
Ansızın sızan irininde
Varlık denen kâbusun
En ihtişamlı maruzatı
Yerli yersiz vuku bular coşkusu
Benlik bir dirayetle
Yoldan çıkanı mahmuzlar
Yongası sevdanın
Bir mülkiyet gibi asılı tepesinde
Kozasına iştirak eder yalnızlığın.

Köhnedir her çürük dişin ağrısı
Çekilse de yerinde asılı kalır sancısı
Oysaki bir terennüm ısmarlamışken evrene
Soykırım mağduru her imge:
Geçer kendinden;
Yerli yersiz olur yurdundan

Her kovuluşun ardına sığınır
Zamansız bir ölümdür peyda olan
Sonrası muğlâk bir rota:
Pişekâr bir sitemle
Tonu kayıp bir ses ya da renk
Payidar kılar hüznü aralıksız,
Katıksız kabullenir belki'lerin nezdinde
Bayağı bir tattır arda kalan
Kınında saklı ya azap ya tufan...

Serzenişi sadece kendine
Kâğıttan bir kayıktır ruhun ve sevdan:
Batmaya mahkûm
Bazen şafağı uğurlayan bir mevta
Göbek bağından ayrı düşmek, neymiş
Anlarsın aniden terk edilmişle,
Sekteye uğrayan ömrün
Hezeyan batağına saplı gölgenle
Meşru bir aşkı reşit kılar evren:
Sahibine kavuştuğun o an
Aslında yüklendiğin kadar solgundur yüzünde
Açmadan solan her çiçek:
Mezarına gömülmeyi bekler
Vakitsiz çağrının afakî huzuruna
Denk düşer ve düşersin gözden
Umarsızlığın ana kıtasında
Terk edilmiş bir adadan yoktur farkın.

Kuşağında kırmızı bir terennüm
Öğütürken evren günbegün
Afrası tafrası büyür de büyür
Kollasan da arkını
Önüdedir aslında ömrün cafcaflı haritası
Düşmeye gör ve dirildiğin değil
Didindiğin kadar gerçeksindir...